

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.D.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2016, čj. MV-131104-6/SO-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 21. 11. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2016, čj. MV-131104-6/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 6. 2016, čj. OAM-5020-17/TP-2016, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu

pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaná porušila § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) a také § 174a zákona o pobytu cizinců.

Jako zásadní námitku žalobce uvedl, že již ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí jasně vyzval správní orgán k tomu, aby jej správní orgán seznámil s konkrétními daty, ve kterých měl pobývat mimo území České republiky, aby se mohl účinně bránit prokázáním pobytu na území České republiky, případně odůvodnil svůj pobyt mimo území České republiky. Z rozhodovací praxe žalované jasně vyplývá, že správní orgán má povinnost seznámit účastníka řízení s konkrétními časovými úseky, ve kterých předpokládá nepřítomnost účastníka řízení na území a dát mu možnost se k těmto obdobím nepřítomnosti vyjádřit. Z vyjádření právního zástupce účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí vyplývá, že s konkrétními daty přehledným způsobem seznámen nebyl, neboť i ve svém vyjádření žádal o jejich konkretizaci, a to např. úředním záznamem s případnou tabulkou jednotlivých dat nepřítomnosti, tak jak mj. činí v obdobných případech. Vzhledem k tomu, že účastník řízení je oproti správnímu orgánu slabší procesní stranou, správní orgán by jej měl seznámit s přehlednými podklady, ve kterých se bude moci jednoduše orientovat, tak aby mohl řádně uplatnit svá procesní práva. Pokud účastník řízení sám ve svém vyjádření požádal správní orgán o specifikaci období, po které se měl dle správního orgánu zdržovat mimo území České republiky za účelem vyjádření se ke konkrétním časovým obdobím, jeví se jako nepřiměřené, že správní orgán tuto žádost žalobce ignoroval, a v odůvodnění tohoto rozhodnutí pak zároveň nesmyslně rozhodnul o potenciálních výmluvách, které mohl žalobce dle domněnky správního orgánu ohledně své nepřítomnosti na území učinit, které měl dle domněnky správního orgánu žalobce v úmyslu použít a bez dalšího žádost zamítnul. Tento postup správního orgánu naprosto odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pak zásadě dostatečně zjištěného skutkového stavu dle § 3 správního řádu a povinnosti umožnit dotčeným osobám uplatňovat svá práva dle § 4 odst. 4 správního řádu. Žalobce v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 157/2015 – 31. Na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu pak následně navázal v téže věci Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, čj. 15 A 47/2013 – 70.

Sám žalobce upozornil správní orgán na to, že je schopen vysvětlit důvody své nepřítomnosti na území a navrhl k tomuto provedení výsledku své osoby, správní orgán tedy jednal v rozporu se zákonem, a to nejen proto, že odmítl provést výslech účastníka řízení, ale též proto, že neprovedl žádné kroky k tomu, aby zjistil sám, dle svých zákonných povinností, jiným způsobem důvod nepřítomnosti účastníka řízení na území a zda tímto důvodem nebyly naplněny podmínky § 68 odst. 2 nebo odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dle dikce ustanovení § 52 správního řádu sice není správní orgán návrhy účastníků vázán, avšak pokud tyto

navržené důkazy neprovede, je povinen skutkový stav zjistit jiným způsobem, což však správní orgán v tomto případě neučinil a skutkový stav dostatečným způsobem ve smyslu § 3 správního řádu nezjistil.

Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 157/2015 - 31, ve kterém Nejvyšší správní soud jasně judikoval, že právě výslech účastníka řízení (které v tomto případě sám účastník řízení proaktivně navrhoval) je nejlepším prostředkem k získání předmětných informací

Naprosto nesmyslné a bez právního podkladu je pak závěr správního orgánu, že „účastnickou výpověď nelze považovat za důkaz, kdy tato zachycuje tvrzení účastníka řízení a nemůže nahradit listinný důkaz. V předmětné žádosti pak nemůže být důkazem účastnická výpověď“. Žalobce tedy v odvolání podrobně namítal, proč dospěl k závěru o pochybení správního orgánu, které spatřuje zejména v tom, že ho důkladně neseznámil s namítanými obdobími jeho údajné nepřítomnosti na území a dále když nevyhověl žádosti provést výslech. Žalovaná však tuto odvolací námitku neshledala důvodnou a hlavně se s ní dostatečným způsobem nevypořádala, dle žalobce žalovaná dostatečně nepřezkoumala napadené prvostupňové rozhodnutí v intencích § 89 odst. 2 správního řádu, tedy v rozsahu uplatněných odvolacích námitek jakož i zákonnost řízení, stejně jako správního rozhodnutí.

Žalobce dále namítal pochybení též v postupu správního orgánu I. stupně, kdy na základě svých domněnek předem vyvrací možnost využití ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aniž by poskytnul žalobci možnost vyjádřit se ke konkrétním důvodům namítané nepřítomnosti na území. Žalobce v souvislosti s tvrzením žalované, že i kdyby se jednalo o pracovní cesty, nemohly by být tyto subsumovány pod § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť účastník řízení má uzavřenou smlouvu o výkonu funkce jednatele, odkázal na § 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o dani z příjmů“), který definuje, co lze považovat za závislou činnost, a konkrétně na odst. 1 písm. c) tohoto ustanovení, které explicitně uvádí, že vykonávání funkce člena orgánu právnické osoby, tedy mj. též jednatele společnosti, který je statutárním orgánem společnosti, je závislou činností ve smyslu tohoto zákona. Nad rámec výše uvedeného pak žalobce uvedl, že odstavec 2 výše citovaného ustanovení pak stanovuje, že se tento označuje jako zaměstnanec a plátce jeho příjmů pak jako zaměstnavatel. Vzhledem k tomu, že zákon o dani z příjmů je jediným, který pojem závislá činnost obsahuje, používá se tato definice též pro ostatní oblasti práva. Vzhledem k tomu, že žalobce výkonem funkce jednatele vykonává závislou činnost, lze jej nepochybně vyslat na pracovní cestu do zahraničí, neboť je sice pověřen vedením společnosti a zastupováním společnosti navenek, avšak je stále ze své funkce odpovědný společnosti, tedy společníkům dané společnosti s ručeným omezením, kteří určují dlouhodobé směřování společnosti a tedy i její rozvoj a expandování do zahraničí, tedy mj. i předmětné zahraniční pracovní cesty. Žalobce dále uvedl, že závislá činnost ve smyslu zákona o dani z příjmů je poměrně široce upravena a zákoník práce, který správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí cituje, upravuje pouze určitou část této problematiky a argumentace ustanoveními zákoníku práce tak není v případě účastníka řízení na místě. Vzhledem k tomu, že výkon funkce jednatele je výkonem závislé činnosti, je vyslání jednatele na zahraniční pracovní

cestu subsumovatelné pod ustanovení § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a lze jej tedy započítat do doby pobytu cizince na území. Žalobce připomněl, že žádná konkrétní data pracovními cestami v zahraničí dosud neomlouval, neboť stále nebyl správním orgánem seznámen s přesnými daty, kdy správní orgán namítá jeho nepřítomnost na území. Argumentace žalované se tedy ve světle výše uvedeného jeví jako nepřípadná a nesprávná a odvolací rozhodnutí jako nezákonné.

Na závěr žalobce namítal porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalobce namítal též nepřiměřenost zásahu a porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců v rozhodnutí jak odvolacího, tak nalézacího správního orgánu. Dle žalobce nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Zásah do soukromého a rodinného života řeší správní orgán v rámci rozhodnutí ve věci samé tam, kde mu to ukládá zákon. To znamená: ustanovení § 46b odst. 3, § 75 odst. 2, § 77 odst. 2, § 87f odst. 2 a § 115 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto případě bylo správní řízení zamítnuto podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který žádnou takovou podmínku nezná. K tomu žalovaná poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, čj. 30A 3/2016 - 52: *„Jelikož žalovaný správní orgán v dané věci aplikoval ust. § 75 odst. 1 písm. a) zák. o pobytu cizinců, nebyl vázán povinností plynoucí z § 75 odst. 2 citovaného zákona přihlížet při posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je ve vztahu k posuzování přiměřenosti rozhodnutí postaveno na stejném principu jako v situacích, kdy správní orgán rozhoduje dle ust. § 37 odst. 1 a 2 či § 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž při rozhodování dle odstavců 1 shora uvedených ustanovení není dána správnímu orgánu povinnost zabývat se dopadem vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ve věci žalobkyně byla žádost zamítnuta dle odstavce 1 ust. § 75 zákona o pobytu cizinců, kde zákonodárce nevázal vydání rozhodnutí na sledování dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, na rozdíl od případů, které jsou definovány v odstavci 2 citovaného ustanovení, a kde zákonodárce zvolil „měkký“ přístup a správním orgánům povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí výslovně uložil. Z těchto důvodů žalovaný správní orgán neaplikoval ani ust. § 174a zák. o pobytu cizinců vymezující meze při*

posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí a tím ani toto zákonné ustanovení nemohl porušit, přičemž ani soud nenašel zákonný důvod, na základě kterého by měl správní orgán v daném případě postupovat dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a posuzovat přiměřenost rozhodnutí. Žalobní výtky mířící na porušení tohoto hmotněprávního ustanovení § 174a zák. o pobytu cizinců nebyla soudem shledána důvodnou“. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016 - 30 „Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky“. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 8. 11. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*

Podle § 68 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců se do doby 5 let nepřetržitého pobytu započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává. Do doby pobytu se dále započítávají období nepřítomnosti cizince, pokud byl svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.

V. 1 Skutkový stav

Žalobce namítal, že ho správní orgán neseznámil s konkrétními daty, ve kterých měl pobývat na území České republiky, a že tento postup správního orgánu naprosto odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. V souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 157/2015 – 31.

Soud k tomuto uvádí, že v rámci výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 8. 4. 2016 správní orgán uvedl, že z cestovních dokladů žalobce č. 752269341, s platností od 10. 9. 2015 do 29. 11. 2011, č. 634545418, s platností od 20. 11. 2007 do 20. 11. 2012, a dále č. 716918840, s platností od 29. 11. 2011 do 29. 11. 2021 bylo zjištěno, že v průběhu 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti byla narušena nepřetržitost pobytu na území České republiky, a že z cestovních dokladů vyplývá, že žalobce pobýval mimo území ČR po dobu delší než 310 dní v součtu. Dále správní orgán žalobce vyzval, aby dle § 52 správního řádu doložil důkazy na podporu svých tvrzení.

Žalovaná v daném případě odkázala na Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Podle tohoto kodexu se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním a výstupním razítkem se tak dle čl. 11 odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení opatřují zejména doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici. Je tedy zřejmé, že přechodová razítka obsažená v cestovním dokladu žalobce představují dostatečný důkaz o délce jeho skutečného pobytu na území ČR. Ve smyslu čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu pak platí vyvratitelná domněnka, že není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.

Žalobce však nepředložil správním orgánům důkazy takového charakteru, které by dokazovaly, že v době jeho nepřítomnosti na území ČR byla nepřetržitost pobytu zachována. Je tedy v zájmu žalobce, aby správním orgánům poskytl veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce žádným způsobem nedoložil doklad prokazující důvod jeho nepřítomnosti na území ani v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, a ani v rámci odvolacího řízení, i přesto, že ho správní orgán I. stupně vyzval, aby doložil dle § 52 správního řádu důkazy na podporu svých tvrzení. K tomu zdejší soud dále uvádí, že tabulka jednotlivých dat nepřítomnosti, by na tomto nic nezměnila, když žalobce si byl vědom, o jaké časové období se jedná, tedy 5 let bezprostředně před podáním žádosti o trvalý pobyt. V rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým argumentoval žalobce, spatřoval Nejvyšší správní soud pochybení v tom, že správní orgán nevyzval odvolatele, aby se konkrétně vyjádřil k jednotlivým absencím, nijak tedy nezjišťoval, zda není nepřetržitost pobytu zachována, což se v daném případě nestalo (viz výzva ze dne 8. 4. 2016).

Dále soud uvádí, že k otázce výkladu presumpce správnosti údajů uvedených v cestovních dokladech se vyjádřil již Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne

3. 2. 2016, čj. 1 Azs 240/2015 – 35 uvedl, že: „*Cestovní pas je veřejnou listinou (srov. § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). (...) Charakter veřejné listiny vymezuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v § 53 odst. 3. Tyto listiny „potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“* Vstupní či výstupní razítko má tedy charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Z uvedeného vyplývá, že cestovní doklady předložené žalobcem a rovněž přechodová razítka v nich uvedená jsou veřejnou listinou, u které platí presumpce správnosti. Soud při posuzování správnosti přechodových razítek v cestovních pasech žalobce vycházel z charakteru veřejné listiny, jak je upraven v § 53 odst. 3 správního řádu, dle kterého platí, že: „*(...) listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“*“

Na základě uvedeného soud tedy konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud při zjišťování stavu věci vycházely z přechodových razítek uvedených v cestovních dokladech žalobce, i když některá razítka byla nečitelná, tyto správní orgány nepřičítaly k tíži žalobci, ale vycházely pouze z čitelných razítek a na základě těch zjistily, že žalobce v rozhodné době pobýval mimo území ČR po dobu minimálně 440 dnů, tedy více jak 310 dnů. Dále soud uvádí, že žalobce nepředložil žádné důkazy, které by prokazovaly splnění podmínek týkající se povolení k trvalému na území ČR. Je nutné uvést, že žalobce, který byl držitelem zmíněných cestovních dokladů, byl povinen uvést a prokázat skutečnosti, které ho vedly k tomu, že se na území ČR v konkrétních obdobích nevyskytoval. Jedná se o takové skutečnosti, které jsou známy pouze samotnému žalobci. Pokud takovéto právně akceptovatelné důvody existovaly, pak to byl žalobce, který v rámci svého tvrzení o tom, že splňuje podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, měl také prokazovat jejich naplnění. V souladu s rozhodovací praxí správních soudů, bylo tedy zcela na místě vycházet z údajů, které jsou obsaženy v cestovních dokladech žalobce. Stav věci byl tak v daném případě zjištěn v dostatečném rozsahu, tak že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jelikož přechodová razítka tvoří v daném případě spolehlivý podklad pro vydání rozhodnutí ve věci.

Žalobce dále namítal, že správní orgány vyvracely možnost využití § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a že žalobce výkonem funkce jednatele vykonává závislou činnost a lze jej tedy nepochybně vyslat na pracovní cestu do zahraničí.

Soud k této námitce uvádí, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce nebyla ta skutečnost, že žalobce nevykonává závislou činnost a není možné ho vyslat na pracovní cestu do zahraničí, nýbrž správní orgány postavily svá rozhodnutí na tom, že žalobcem v průběhu 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti byla narušena nepřetržitost jeho pobytu na území ČR, z cestovních dokladů vyplynulo, že žalobce pobýval mimo území ČR po dobu delší než 310 dní, a žalobce v průběhu správního řízení nedoložil důkazy, které by prokázaly, že nepřetržitost pobytu byla zachována.

V. 2 Účastnický výsledek

K námitce neprovedení účastnického výslechu soud uvádí, že výslech není totiž ve své podstatě ničím jiným než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. V ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že *správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet*. Cílem předmětného ustanovení tak bylo umožnit správnímu orgánu zjistit rozhodné skutečnosti týkající se především soukromého a rodinného života, osobních vztahů účastníka řízení, které nelze obvykle zjistit jinými důkazními prostředky, pokud se k nim účastník řízení v průběhu řízení nijak nevyjadřuje. Ani z tohoto ustanovení však neplyne, že důkaz výslechem účastníka v řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců by byl povinným či privilegovaným důkazním prostředkem. Zdejší soud má za to, že v daném případě neprovedením účastnického výslechu nebyl žalobce nijak zkrácen. Žalobce sice hovořil před správními orgány o tom, že jeho pobyt mimo území ČR byl převážně odůvodněn plněním pracovních povinností a přímo nezpochybňoval správnost vstupních a výstupních razítek, ale nenabídl jiné důkazy vyvracející údaje v cestovních pasech. Tyto důkazy nepředložil ani v rámci odvolání, kdy z prvostupňového rozhodnutí mu muselo být zřejmé, o jaká období nepřítomnosti se jedná, ani tehdy tato období nezpochybňoval. Dále soud dodává, že ani z žaloby není jasné, v rámci kterých jednotlivě zjištěných dob nepřítomnosti na území ČR se měl žalobce nacházet na zahraniční pracovní cestě. V této situaci tedy neprovedení účastnického výslechu žalobce nebylo procesní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

V. 3 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

K námitce porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí následující. Žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla správním orgánem I. stupně zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f zákona o pobytu cizinců, podle něhož Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. V případě žalobce nebyly splněny podmínky § 68, jak bylo uvedeno výše. V odstavci prvním § 75 není při naplnění důvodů tam uvedených stanovena podmínka, podle níž by bylo nutno rozhodovat o zamítnutí žádosti na základě konkrétního tam uvedeného důvodu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Nebylo proto povinností správních orgánů, aby posuzovaly, zda bude toto rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Taková povinnost je stanovena v odstavci druhém § 75, kde jsou pod písmeny a) až g) uvedeny důvody, kdy Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, avšak je zde nutno posoudit, zda toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců však o žádosti žalobce rozhodováno nebylo. Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

V.4 Ostatní námitky

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2, § 4, 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Soud k tomuto uvádí, že žalobce konkrétně neuvedl, v čem přesně spatřuje ono porušení uvedených ustanovení. Zdejší soud uvádí, že neshledal jakékoli porušení namítaných ustanovení a nelze správním orgánům vytknout porušení základních zásad řízení před správními orgány. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu i v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Soud tedy neshledal shora uvedené námitky důvodné.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 8. listopadu 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.